

El primer nombre perfecte

Potser siguis dels que pensen que tots els nombres són iguals, i que de sisos només n'hi ha un. Deixa'm que et digui que estàs molt equivocat. De sisos n'hi ha de moltes classes. Hi ha els sisos inapel·lables, com quan Rafa Nadal guanya un set per 6 a 0. Hi ha els sisos històrics, com quan el teu equip de futbol li fa 6 gols al seu rival de tota la vida. Hi ha els sisos interminables, com els 6 cursos de primària. Hi ha els sisos justets, com quan havies de treure un notable en matemàtiques però no hi arribes per poc. Hi ha els sisos maleïts, com el tercer 6 que apareix de forma consecutiva i t'envia a casa just quan havies de guanyar la partida de parxís. Però els sisos que tenen una vida més dura són els sisos amb ambició; aquells sisos que no es conformen amb estar bé, que volen ser notables, o fins i tot excel·lents. El nostre protagonista és precisament un d'aquests sisos. Però com podia el nostre petit 6 ser un 6 especial quan tot-hom al seu voltant era precisament un 6? Per prosperar en aquesta vida no li quedava altra alternativa que sortir del país dels sisos, per aventurar-se a l'univers dels nombres.

Quina sorpresa es va emportar el nostre 6 en descobrir que l'univers dels nombres està habitat per infinits nombres diferents, tots ells amb les seves propietats i clubs socials propis: hi ha els nombres parells i els nombres senars; hi ha els nombres positius, i els nombres negatius; hi ha el selecte club dels nombres primers. Com podria el nostre petit 6 ser especial en un univers com aquell? Si almenys tingués l'encant de noi diabòlic del nombre 666!

Va ser llavors que va passar una cosa molt sorprenent. El senyor Abecedari, que sempre havia estat un home de lletres i poc de números, es va cansar que s'utilitzessin totes les seves lletres per parlar tant de nombres. En un atac de ràbia va segrestar un petit no res, una mera nul·litat numèrica: havia segrestat el nombre zero! En saber-se la notícia, el caos es va estendre per l'univers dels nombres. “Com sabrem per on començar si no tenim el zero?” —deien uns. “Com sabrem on acaben els negatius i on comencen els positius sense el zero?” —deien els altres.

“Tranquils, que no n'hi ha per tant!” —va dir el senyor Abecedari. “Us tornaré aquesta nul·litat vostra si porteu davant meu un nombre que demostrï ser matemàticament perfecte!” —va afegir. Es va fer un silenci total entre els nombres. Un silenci d'aquells que sembla que no s'acabarà mai. Va ser llavors que es va escoltar una veu que deia: “Sort que em teniu a mi!”. Era el nombre 10, és clar, tot ben repentinat i segur de si mateix com li toca a un noi 10

com ell. Aquest nombre que representa l'excel·lència, la perfecció, havia de ser la seva salvació.

El senyor Abecedari li va dir: “Vine davant meu i veurem com ets de perfecte. Ensenya'm els teus divisors propis per tal que els pugui sumar!” —va ordenar. El nombre 10 li va mostrar els seus divisors propis 1, 2 i 5. El senyor Abecedari va sumar $1 + 2 + 5$ i per a estupor de tothom va aparèixer un tímid i desconcertat nombre 8. “Ara ja no ets el nombre 10? Ni el 8, ni el 10 sou nombres perfectes. Sortiu de davant meu!” —va dir el senyor Abecedari tot satisfet.

El desordre caòtic va tornar a imposar-se a l'univers dels nombres. Els nombres positius se sentien força negatius; els nombres negatius se sentien positivament frustrats. Als nombres parells se'ls va restar un punt d'inseguretat; als nombres senars se'ls va sumar un punt de frustració. Enmig d'aquella crisi d'identitat col·lectiva, una veueta va dir: “Ara prova amb mi!”. Tothom es va mirar el nostre petit 6. “Tu, que no has tingut esma d'aixecar el cap del terra per almenys ser un 9?” —va dir amb to de burla el senyor Abecedari. Però el nostre 6 no es va deixar desanimar, va respirar fondo i va mostrar els seus divisors propis 1, 2 i 3 al senyor Abecedari. El senyor Abecedari va sumar $1+2+3$ i per a sorpresa general ja tornava a ser allí el nostre triomfant nombre 6. El senyor Abecedari es va quedar per primer cop en la seva vida sense lletres amb què poder dir ni una sola paraula. Mentre marxava

tot ofès, va deixar anar el nombre zero que tenia amagat darrere d'una lletra o.

En sessió numèrica extraordinària, els nostre petit 6 va ser nomenat el Primer Nombre Perfecte. Aquest és un títol que encara conserva avui en dia. I tu, que sabries trobar quin és el segon nombre perfecte? No m'estranyaria gens ni mica que haguessis de provar vint-i-vuit vegades abans de trobar-lo!